

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 584/2013-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. K., B., zastúpenej advokátkou JUDr. I. B., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, bližšie neidentifikovaného základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 240/2002 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 373/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júna 2013 doručená sťažnosť Ing. I. K., B. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy,

bližšie neidentifikovaného základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 240/2002 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 373/2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa ako navrhovateľka v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 13 C 240/2002 domáhala proti G. G., B. (ďalej len „odporkyňa v 1. rade“), a proti Stavebnému bytovému družstvu B. (ďalej len „odporca v 2. rade“), určenia, že dohoda o prevode členských práv a povinností zo 4. júna 2001 uzavretá medzi sťažovateľkou ako prevodcom a odporkyňou v 1. rade ako nadobúdateľom je neplatná. Súčasne sa v tom istom konaní domáhala uloženia povinnosti vypratať byt.

Okresný súd rozsudkom č. k. 13 C 240/2012-195 z 25. júna 2009 určovací návrh v celom rozsahu zamietol. Na základe vykonaného dokazovania dospel k skutkovému záveru, že sťažovateľka *„sa chcela stať nájomníčkou bytu, ktorý užívala L. K. (R.), navrhovateľka chcela výmenou L. R. poskytnúť svoj dom v L. Sprostredkovateľmi výmeny boli p. B. a p. S., ktorí chceli dopomôcť navrhovateľke k bytu trojvýmenou, nakoľko jednoduchá výmena nebola možná. Odporkyňa v 1. rade bola nájomníčkou družstevného bytu, a p. B. ju oslovila, aby pomohla navrhovateľke zapožičaním svojho bytu na trojvýmenu.*

Zámer bol ten, že odporkyňa v 1. rade prevedie členské práva k bytu na M. na navrhovateľku, ktorá následne vymení nájomný byt na M. za nájomný byt na Š. s p. K. (R.), ktorá sa popri tom stane vlastníčkou domu navrhovateľky v L., a prevedie členské práva k bytu na M. späť na odporkyňu v 1. rade.

Odporkyňa v 1. rade previedla členské práva k bytu na M. na navrhovateľku (ktorá sa zaviazala byt do štyroch mesiacov vrátiť, alebo zaplatiť 600.000,- Sk), a sprostredkovatelia pracovali na výmene bytu na M. za byt na Š. Dňa 30.05.2001 p. K. (R.) od výmeny odstúpila, teda celá výmena sa nezrealizovala. Dňa 04.06.2001 uzavreli navrhovateľka a odporkyňa v 1. rade dohodu o prevode členských práv k bytu na M. späť na odporkyňu v 1. rade.“.

V určovacom návrhu sťažovateľka spočiatku tvrdila, že súčasťou spornej dohody bola ústna dohoda o finančnom vyrovnaní (finančné plnenie odporkyne v 1. rade sťažovateľke), ku ktorému však nedošlo, a preto „oznámila odporcovi v 2./... že od dohody odstupuje a nesúhlasí s prevodom členských práv na odporkyňu v 1./ rade“. Neskôr sťažovateľka tvrdila, že dohodu podpísala v omyle, do ktorého ju uviedla p. B., ktorá zastupovala odporkyňu v 1. rade.

Okresný súd konštatoval, že tvrdenie sťažovateľky o ústnej dohode o finančnom vyrovnaní „v konaní nebolo preukázané žiadnym dôkazom, ani svedeckou výpoveďou“, pričom „dohoda o prevode členských práv z navrhovateľky na odporkyňu nebola v písomnej forme viazaná na žiadnu podmienku“.

Sťažovateľkou tvrdený právne relevantný omyl okresný súd nezistil, keď zdôraznil, že „skutočnosť, že prevádza členské práva na odporkyňu v 1. rade, musela byť navrhovateľke známa pri prečítaní a podpísaní a následnom overení dohody, ak išlo o zábezpeku, čo je jedna z možností, navrhovateľka o tom vedela, a bola uzrozumená, že ak k výmene nedôjde, veci sa uvedú do pôvodného stavu, takže tu je omyl vylúčený... neobstojí ani tvrdenie navrhovateľky, že bola uvedená do omylu tým, že jej nebolo pri podpísaní oznámené, že k výmene bytov nedôjde, resp., že jej bolo povedané, že len podpísanie dohody o prevode členských práv nepostačuje na ich reálny prevod, nakoľko tieto skutočnosti si mohla a za daných okolností aj mala sama navrhovateľka overiť, nakoľko nebola k podpísaniu dohody donútená a nebola ani v časovej tiesni.

Preto súd dospel k záveru, že v danom prípade nejde o podstatný a ospravedliteľný omyl, keďže navrhovateľka mohla pri obvyklej starostlivosti vedieť skutočný stav veci...

... súd dospel k záveru, že nebola splnená ani druhá súčasná podmienka, teda, že odporkyňa v 1. rade omyl buď vyvolala alebo o ňom musela vedieť. V konaní bolo jednoznačne preukázané, i tvrdením navrhovateľky, že do omylu bola uvedená sprostredkovateľmi, resp. pani B., že odporkyňa v 1. rade omyl nevyvolala, a zároveň nebol produkovaný žiaden dôkaz, že by odporkyňa v 1. rade o nejakom omyle navrhovateľky vedela, alebo musela vedieť.“.

Okresný súd vzhľadom na zamietnutie určovacieho návrhu zamietol i návrh na vypratanie bytu, a to aj preto, že sťažovateľka „*nie je aktívne legitimovaná na podanie návrhu na vypratanie predmetného bytu, ktorý je vo vlastníctve odporcu v 2. rade...*“.

Rozsudok okresného súdu napadla sťažovateľka odvolaním, v ktorom namietala, že „*nemohla previesť členské práva k družstevnému bytu na odporkyňu v 1. rade do 4 mesiacov po výmene, lebo už žiadne členské práva k družstevnému bytu nemala. Poukazovala na výpoveď svedkyne B. v tom smere, že ju odporkyňa v 1. rade splnomocnila, aby ju v celej záležitosti zastupovala... z čoho vyplýva aj skutočnosť, že svedkyňa B. musela odporkyňu v 1. rade informovať o všetkých krokoch a skutočnostiach, ktoré sa vo veci udiali, a preto bol nesprávny právny záver súdu prvého stupňa, že odporkyňa v 1. rade nič nevedela o omyle navrhovateľky. Keďže dohoda bola podpísaná aj odporkyňou v 1. rade, táto o všetkom vedela... svedkyňa B. podala sama, bez odporkyne v 1. rade, návrh dohody o prevode členských práv na družstvo, pričom musela sfaľšovať jej podpis na prehlásení pre družstvo. Dohodu o prevode členských práv preto považuje za neplatnú, keďže nebola urobená slobodne, vážne a určite. Nepodpisovala ju totiž s cieľom, že prevádza platne na odporkyňu v 1. rade členské práva k družstevnému bytu, lebo v tom čase bola podaná žiadosť o jeho výmenu za obecný byt a pokiaľ by nebola nájomníčkou družstevného bytu, k žiadnej výmene bytov by nemohlo prísť...*“. Sťažovateľka v odvolaní namietala aj nevykonanie znaleckého dokazovania na účel grafologického skúmania jej podpisu.

Krajský súd rozsudkom č. k. 8 Co 373/2012-301 z 19. marca 2013 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Konštatoval, že okresný súd „*vykonal náležité dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu... a zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O. s. p., dospel k správny skutkovým zisteniam...*“.

Krajský súd v prvom rade uviedol, že na pojednávaní 25. júna 2009 sťažovateľka „*po poučení podľa § 120 ods. 4 O. s. p. netrvala na ďalšom doplnení dokazovania a na zváženie súdu ponechala... znalecké dokazovanie na preukázanie jej podpisu na prehlásení zo dňa 4.6.2001. Súd prvého stupňa uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené, keď ho správne nepovažoval za potrebné doplniť o navrhované znalecké*

dokazovanie, ktoré sa aj odvolaciemu súdu javilo ako nadbytočné, keďže by neviedlo k preukázaniu žiadnej právne významnej skutočnosti v konaní, vzhľadom na to, že uvedené prehlásenie nebolo právnym úkonom, s ktorým by právne predpisy spájali nejaké právne účinky.“.

Pokiaľ ide o právne hodnotenie veci okresným súdom, krajský súd uznal, že *„výsledky vykonaného dokazovania poskytujú spoľahlivý podklad pre záver, že dohoda je neplatná pre nedostatok vážnosti vôle pri jej uzatváraní“.* Zdôraznil, že v čase uzatvorenia spornej dohody (4. júna 2001) sťažovateľka *„nemala dispozičné právo k predmetnému družstevnému bytu, keďže uzavrela dňa 20.3.2001 dohodu o jeho výmene s p. R. ... za jej 4-izbový obecný byt na Š. ..., ktorá bola 22.3.2001 odsúhlasená odporcom v 2. rade a dňa 26.3.2001 predložená na schválenie Miestnemu úradu v P.; teda v tom čase podľa vedomostí navrhovateľky ešte len prebiehalo schvaľovanie výmeny bytov, o ktorú mala záujem, a v prípade ak by previedla členské práva k predmetnému družstevnému bytu na odporkyňu v 1. rade počas schvaľovania tejto výmeny, nebola by prebehla táto výmena bytov, keďže by nemohla byť ani schválená. Výsledky vykonaného dokazovania preukazujú, že navrhovateľka v čase podpisovania dohody o prevode členských práv dňa 4.6.2001 nemala vedomosť o tom, že p. R. ... od dohody o výmene bytov dňa 30.5.2001 odstúpila a že sa už nezrealizuje, a preto nemožno ani dovodiť, že by ju uzatvárala v súvislosti s plnením svojho záväzku v potvrdení zo dňa 1.3.2001, vrátiť odporkyni v 1. rade... byt... nedostatku vážnosti vôle nasvedčuje aj tá preukázaná skutočnosť, že navrhovateľka uvedenú dohodu o prevode členských práv k družstevnému bytu podpísala len ako zábezpeku pre odporkyňu v 1. rade, aby nebola poškodená a aby neprišla o predmetný byt. V tomto smere preto súd prvého stupňa síce vyvodil správne skutkové závery, avšak z nich nevyvodil správny právny záver o platnosti dohody o prevode členských práv k družstevnému bytu zo dňa 4.6.2001 z hľadiska jej zákonných náležitostí v zmysle § 37 ods. 1 Obč. zák..*

Návrh navrhovateľky na určenie neplatnosti dohody o prevode členských práv zo dňa 4.6.2001... však nemôže obstať z hľadiska ďalších podstatných okolností prípadu...

V konaní pred súdom prvého stupňa bolo zo skutkového hľadiska nesporným, že k uzavretiu prvotnej dohody o prevode členských práv k predmetnému družstevnému bytu z odporkyne v 1. rade na navrhovateľku došlo dňa 19.2.2000 z dôvodu, aby navrhovateľka

následne mohla tento 1-izbový družstevný byt vymeniť za 4-izbový obecný byt na Š. ..., ktorého nájomníčkou bola p. R., keďže navrhovateľka mala záujem o tento obecný nájomný byt a jeho následné odkúpenie do osobného vlastníctva a p. R. mala záujem o kúpu rodinného domu v D. od navrhovateľky, ktorá sa zaviazala tento dom na ňu previesť, s tým, že p. R. následne prevedie na odporkyňu v 1. rade od navrhovateľky nadobudnutý družstevný byt...

S poukazom na tieto skutkové závery... možno nepochybne uzavrieť, že dohoda o prevode členských práv k družstevnému bytu ... uzavretá medzi odporkyňou v 1. rade ako prevodcom a navrhovateľkou ako nadobúdateľkou dňa 19.12.2000 bola simulovaným právnym úkonom, ktorým jej účastníčky chceli zastrieť iný právny úkon, a to zmluvu o výpožičke predmetného družstevného bytu za účelom získania obecného bytu... navrhovateľkou. Ich skutočná vôľa nesmerovala k vyvolaniu právnych následkov spojených s uzavretím tejto dohody v podobe trvalého (časovo neobmedzeného) prevodu členských práv a povinností k družstevnému bytu. Neplatnou je však aj zmluva o výpožičke, ako zastretý právny úkon, keďže jej predmetom nebolo prenechanie druhovo určenej veci na voľné nakladanie, ako to predpokladá ust. § 657 Obč. zák., a rovnako nešlo ani o platnú zmluvu o výpožičke, nakoľko v priebehu konania vyšlo najavo, že predmetný družstevný byt stále (aj po prevode členských práv 19.12.2000) užívala odporkyňa v 1. rade, navrhovateľka ho fakticky nikdy neužívala, čím nebola splnená podmienka výpožičky podľa § 659 Obč. zák. v podobe prenechania veci do užívania...

So zreteľom na uvedené dospel odvolací súd k právnemu záveru, že dohoda o prevode členských práv... zo dňa 4.6.2001 je neplatným právnym úkonom aj z toho dôvodu, že navrhovateľka nadobudla členské práva k predmetnému bytu od odporkyne v 1. rade na základe neplatnej dohody o prevode členských práv zo dňa 19.12.2000, a preto ich ani následne nemohla platne spätne previesť na odporkyňu v 1. rade (§ 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Pretože na základe neplatných dohôd o prevode členských práv zo dňa 19.12.2000 a 4.6.2001 členské práva k družstevnému bytu patria odporkyni v 1. rade, nemôže byť správny právny záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľka má naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c/ O. s. p. na určení neplatnosti dohody o prevode členských práv zo dňa 4.6.2001, pretože jej určením by sa právne postavenie

navrhovateľky nezmenilo, keďže by jej nesvedčil žiaden právny titul oprávňujúci ju k užívaniu predmetného bytu...“.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka namieta voči skutkovým záverom oboch v jej veci konajúcich súdov. Konštatuje, že dohoda o prevode členských práv z 19. decembra 2000 bola riadne podpísaná a ide o právny úkon, ktorý „*bol urobený... slobodne, vážne a bez akéhokoľvek nátlaku*“, pričom „*v ten deň nebola žiadna dohoda o výmene tohto bytu za iný*“. S uzavretím tejto dohody súhlasil aj odporca v 2. rade, a tak „*tento právny úkon... nie je možné spochybnit*“.

Ku skutkovým záverom krajského súdu o skutočnom účele uzavretia dohody z 19. decembra 2000 sťažovateľka uvádza, že „*nikdy nesúhlasila s tým, že by bol byt iba zapožičaný. Keď sa dávalo vyjadrenie na odvolací súd, či súhlasíme s použitím § 659 Občianskeho zákonníka, tak bolo zaslané vyjadrenie na súd, že sa súhlasí ale s tým, že v plnom rozsahu sa trvá na predchádzajúcich tvrdeniach ktoré boli uvedené ako pri odvolaní proti prvostupňovému rozsudku, tak aj v dovolaní. Toto vyjadrenie nebolo konzultované s navrhovateľkou a táto zásadne nesúhlasila a nesúhlasí s použitím § 659 Občianskeho zákonníka. Naše vyjadrenie však tiež bolo myslené tak, ako sa uvádzalo v písomných vyjadreniach, že nikdy nešlo o zapožičanie bytu. Aj sám odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že neboli splnené podmienky zmluvy o výpožičke predmetného bytu, lebo jej predmetom nebolo prenechanie druhovo určenej veci na voľné nakladanie. To ani nemohlo v žiadnom prípade nastať, lebo prišlo k platnému prevodu členských práv z odporkyne v 1. rade na navrhovateľku a navrhovateľka aj zaplatila realitnej kancelárii peniaze. Táto skutočnosť aj bola v konaní preukázaná, ale súd ju vôbec nebral do úvahy.*“.

Následne sťažovateľka poukazujúc na ňou uvádzané fakty tvrdí „*nesprávne vyhodnotenie vykonaného dokazovania v tom smere, že súdy ako prvostupňový, tak aj odvolací sa jednoznačne priklonili... na stranu odporkyne v 1. rade v tom, že ona je altruistka a bez všetkého previedla členské práva na navrhovateľku. Pritom musela dobre vedieť, že keď overí svoj podpis na dohode o prevode členských práv k bytu a táto sa dá na družstvo, tak nenávratne o tieto práva prichádza. Pokiaľ by chcela iba byt zapožičať, tak by spísala najneskôr pri podpise dohody o prevode členských práv zmluvu o výpožičke...*

To že bolo podpísané nejaké potvrdenie dňa 1.3.2001, poukazujeme na to, že bolo robené 3 mesiace po prevode členských práv k bytu a najmä, navrhovateľka ani odporkyňa nemá takéto potvrdenie a nedá sa preukázať čo bolo obsahom tohto potvrdenia...“.

Sťažovateľka spochybňuje dôkaznú hodnotu potvrdenia z 1. marca 2001. Rovnako namieta voči kvalifikácii vzťahu medzi odporkyňou v 1. rade a svedkyňou B., *keďže „v konaní bolo preukázané, že svedkyňa B. v celej transakcii... zastupovala odporkyňu v 1.rade i keď vraj nemala písomné plnomocenstvo“.* Podľa jej názoru svedkyňa B. a *„jej životný partner M. K. nie sú hodnovernými a nezainteresovanými svedkami v tomto súdnom konaní...“.* Za nesprávne vyhodnotenie dokazovania považuje sťažovateľka aj záver, že *„odporkyňa v 1. rade vraj nebola informovaná o všetkých krokoch svedkyne B. Vraj nevedela, že svedkyňa B. dala podpísať dohodu o prevode členských práv navrhovateľke, pritom bolo v konaní preukázané, že túto dohodu podpísala aj odporkyňa v 1. rade.“.*

Sťažovateľka zdôrazňuje nedostatok vážnosti vôle pri uzatváraní dohody o prevode členských práv zo 4. júna 2001, keďže v tom čase *„nemala dispozičné právo k predmetnému družstevnému bytu, lebo uzatvorila dňa 20.3.2001 dohodu o jeho výmene s p. R. za jej 4-izbový obecný byt... Táto dohoda bola dňa 22.3.2001 odsúhlasená odporcom v 2. rade a dňa 26.3.2001 predložená na schválenie Miestnemu úradu... To znamená, že v žiadnom prípade za týchto podmienok nemohla navrhovateľka slobodne a vážne previesť členské práva k družstevnému bytu na odporkyňu v 1. rade.*

Navrhovateľka... 4.6.2001 nemala vedomosť o tom, že p. R. od dohody o výmene bytov dňa 30.5.2001 odstúpila a že sa už nezrealizuje, a preto nemožno ani dôvodiť, že by ju uzatvárala v súvislosti s plnením svojho záväzku uvedeného v potvrdení zo dňa 1.3.2001.“. Sťažovateľka potom podrobuje pred okresným súdom vykonané dôkazy jednotlivému skutkovému hodnoteniu, a takto argumentuje v prospech záveru o neplatnosti spornej dohody o prevode členských práv zo 4. júna 2001. Zdôrazňuje tiež navrhované, avšak okresným súdom nenariadené znalecké dokazovanie na preukázanie sfalšovania jej podpisu na predmetnej zmluve.

S právnym záverom krajského súdu, podľa ktorého účastníci zmluvy z 19. decembra 2000 chceli v skutočnosti zakryť zmluvu o výpožičke, sťažovateľka nesúhlasí. Podstatou

zmluvy o výpožičke je podľa jej názoru skutočnosť, že „požičiavateľ prenecháva vypožičiavateľovi vec na bezplatné užívanie. Vlastnícke právo k vypožičanej veci zostáva bez zmeny. To znamená, že v žiadnom prípade nemohlo ísť medzi účastníkmi konania o výpožičku družstevného bytu. Ako navrhovateľka, tak aj odporkyňa v 1. rade vedeli, že overením podpisu na dohode... prichádza k zmene nájomcu bytu. Obidve účastníčky uzatvárali dohodu... zo dňa 19.12.2000 dobrovoľne, platne s úmyslom previesť členské práva k bytu na navrhovateľku. Vtedy ani jedna z nich nekonala v omyle.“. Podľa sťažovateľky „nebola v žiadnom prípade uzatvorená medzi účastníkmi zmluva o výpožičke bytu, lebo v tom prípade by vlastnícke právo zostalo bezo zmeny, čo v tomto prípade nenastalo“.

Dôvody svojej sťažnosti sťažovateľka uzatvára konštatovaním, že jej „bolo porušené právo... vlastniť majetok, čo bol členský podiel v družstve... Súdny postupovali na úkor vlastníckeho práva navrhovateľky a uprednostnili vlastnícke právo odporkyne. Taktiež mala navrhovateľka zákonné právo, aby sa jej vec prejedнала verejne, bez zbytočných prietáhov, v jej prítomnosti a aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. V tomto prípade boli tiež porušené jej základné práva, lebo jej vyjadrenia boli vyhodnotené ako nedôveryhodné, pritom účelové a zavádzajúce vyjadrenia odporkyne boli brané ako pravda. Odporkyňa klamala, že nevedela o dohode o prevode členských práv zo dňa 4.6.2001, pritom ju podpísala, taktiež klamali, že ju pani B. nezastupovala, pritom táto sama uviedla, že ju v celom rozsahu pri všetkých úkonoch zastupovala. Súdny však nepostupovali nestranné a nezaujaté, ale boli zaujaté proti navrhovateľke,... V tomto prípade boli porušené základné práva navrhovateľky na spravodlivý a nestranný proces...“.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo Ing. I. K. na spravodlivý proces podľa čl. 20 ods. 1/ Ústavy SR, čl. 46 ods. 1/ Ústavy SR a čl. 48 ods. 2/ Ústavy SR zaručeného v čl. 6 ods. 1/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 13C 240/2002 a Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8Co 373/2012 porušené bolo.“

2. *Ústavný súd SR napadnuté právoplatné rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 13C 240/2002 a Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 8Co 373/2012 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.*“

Sťažovateľka doručila 14. júna 2013 ústavnému súdu podanie označené ako „... vyjadrenie navrhovateľky“, keďže „*JUDr. I. B., mnou splnomocnená Vám zaslala sťažnosť, ktorú chcem doplniť o skutočnosti a dôkazy, ktoré podľa nej nebolo dôležité a už tiež nie sú použiteľné, nakoľko dokazovanie sa vraj skončilo, ja som však nikdy neodstúpila do ďalšieho dokazovania, keď súd na mňa tlačil, aby som súhlasila s ukončením dokazovania, napriek tomu, že som sa roky o použitie ďalších dôkazov (znalecký posudok, sfaľovaného podpisu, vypočutie ďalších svedkov...) snažila roky tak som súhlasila, len pod podmienkou, ak súd považuje môj návrh za dostatočne preukázaný, čo je uvedené aj v zápisnici zo súdu*“. Následne sťažovateľka rekapituluje dôvody sťažnosti, pričom niektoré pasáže textu farebne zvýraznila. Tieto časti podľa jej vyjadrenia predstavujú „*doplnenia k textu zaslanému pani JUDr. I. B...*“. V závere sťažovateľka požaduje, „*aby súd konal na verejnom pojednávaní, aby som mohla doplniť dokazovanie, ktoré mu nikdy nebolo umožnené*“.

Sťažovateľka doručila 9. júla 2013 ústavnému súdu „*doplnenie vyjadrenia navrhovateľky*“, v ktorom oznamuje, že „*nikdy nesúhlasila s použitím ust. § 37 ods. 2, § 41a ods. 2 a § 659 a zásadne s nimi nesúhlasím. Vzhľadom k tomu, že JUDr. B., ktorá má moje plnomocenstvo zasielala vyjadrenie na okresný súd bez toho, aby ma o ňom informovala, či spýtala sa ma na môj názor strácam k nej dôveru a uvažujem o zmene advokáta a zrušení plnomocenstva pre pani JUDr. B....*“.

Napokon sťažovateľka doručila 7. októbra 2013 ústavnému súdu podanie označené ako „*ďalšie doplnenie vyjadrenia navrhovateľky*“, v ktorom oznamuje výpoveď plnej moci pôvodne zvolenej právnej zástupkyňi. Súčasne opakuje svoju argumentáciu v merite veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pri predbežnom prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka navrhuje vyslovenie porušenia svojich označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 240/2002, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie ústavy limituje hranice právomoci ústavného súdu, a to tým spôsobom, že sťažovateľka má právo domáhať sa ochrany základných práv a slobôd na ústavnom súde iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Podstatou účinnej ochrany základných práv sťažovateľky bol okrem iného aj riadny opravný prostriedok, ktorý vo vzťahu k základným právam a slobodám, porušenie ktorých namieta, využila a ktorý jej umožňoval odstrániť stav, v ktorom vidí porušenie svojich základných práv a slobôd.

Ústavný súd vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, nemá právomoc preskúmať napadnutý postup okresného súdu ako súdu prvého stupňa, pretože ho preskúmal krajský súd v konaní o odvolaní sťažovateľky. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

2. K časti sťažnosti namietajúcej rozpor postupu krajského súdu ako súdu odvolacieho v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 373/2012 so základným právom zaručeným čl. 46 ods. 1 ústavy a s právom zaručeným čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd najprv poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu teda nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

2.1 Na účel zrozumiteľnosti dôvodov odmietnutia sťažnosti sťažovateľky ústavný súd považuje za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že krajský súd ako súd odvolací potvrdil odvolaním sťažovateľky napadnutý prvostupňový rozsudok na podklade iného právneho hodnotenia rozhodujúcich skutkových okolností v porovnaní s hodnotením, ktoré vykonal okresný súd. Pravdaže, takýto postup zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) pri rešpektovaní kogentne ustanovených požiadaviek (§ 213 ods. 2 OSP) akceptuje.

Kým teda okresný súd síce konštatoval danosť naliehavého právneho záujmu na navrhovanom určení, a následne ustálený skutkový stav vyhodnotil ako neposkytujúci dostatočný základ pre právnu argumentáciu, na ktorej sťažovateľka založila svoj návrh na určenie neplatnosti dohody zo 4. júna 2001 (tvrdená dohoda o finančnom vyrovnaní, tvrdené uvedenie sťažovateľky do omylu), krajský súd na základe rovnakých skutkových záverov primárne konštatoval nedostatok naliehavého právneho záujmu ako zákonnej podmienky prípustnosti určovacej žaloby podľa § 80 písm. c) OSP.

Popis zistení zhrnutý v predchádzajúcich dvoch odsekoch sformuloval ústavný súd preto, lebo sťažovateľka predniesla v odôvodnení svojej sťažnosti aj námietky obsahovo zamerané na dôvody, ktoré pre právne závery krajského súdu (na rozdiel od okresného súdu) už neboli relevantné. Uvedený záver sa týka sťažnostnej argumentácie založenej na námietke vyhodnotenia dôkaznej hodnoty potvrdenia z 1. marca 2001, ako aj na tvrdení o absencii vedomosti sťažovateľky o odstúpení p. R. od dohody o výmene bytov a na tvrdení o nedostatku vážnosti vôle pri uzatváraní dohody zo 4. júna 2001 na strane sťažovateľky. Všetky rekapitulované dôvody, ktorými sťažovateľka odôvodnila aj svoj sťažnostný petit, neboli pre rozhodujúci právny záver krajského súdu (nedostatok naliehavého právneho záujmu na strane sťažovateľky na požadovanom určení) podstatné. Preto nie sú ani spôsobilé podporiť právne relevantným spôsobom ústavnému súdu navrhnuté rozhodnutie vo veci samej. Uvedené sťažnostné námietky sú preto nedôvodné.

2.2 Pokiaľ ide o ďalšie sťažnostné námietky, ktorými sťažovateľka argumentovala v prospech záveru o platnosti dohody o prevode členských práv z 19. decembra 2000, ústavný súd zdôrazňuje, nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale je nezávislým

súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

Identifikovaný charakter sťažnostných námietok si žiada konkretizáciu citovanej rozhodovacej praxe ústavného súdu na prípad sťažovateľky v tom zmysle, že arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neakceptovateľné sú tie rozhodnutia všeobecných súdov, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej, alebo aj celkom nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (m. m. IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, IV. ÚS 158/2010).

Sťažovateľka nesúhlasí s právnym záverom krajského súdu, ktorého výsledkom bolo posúdenie dohody uzatvorenej 19. decembra 2000 ako zmluvy o výpožičke.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd náležite odôvodnil svoje závery, keď skúmal skutkové okolnosti celého prípadu a hodnotil ich nielen jednotlivito, ale i vo vzájomných súvislostiach (§ 132 OSP). Takto v zhode s okresným súdom ustálil skutočnú kauzu formálnej podoby právnych úkonov realizovaných medzi sťažovateľkou a odporkyňou v 1. rade. Jeho záver o tom, že v danom prípade išlo o „trojvýmenu“ medzi sťažovateľkou, odporkyňou v 1. rade a pani R., nevykazuje podľa názoru ústavného súdu známky arbitrárnosti, keďže je výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov, ktoré bolo v odôvodnení rozsudku okresného súdu i v odôvodnení rozsudku krajského súdu vysvetlené zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu.

Krajský súd jasne uviedol, že k uzavretiu dohody 19. decembra 2000 došlo *„z dôvodu, aby navrhovateľka následne mohla tento 1-izbový družstevný byt vymeniť za 4-izbový obecný byt..., ktorého nájomníčkou bola p. R., keďže navrhovateľka mala záujem o tento obecný nájomný byt a jeho následné odkúpenie do osobného vlastníctva a p. R. mala záujem o kúpu rodinného domu v D. od navrhovateľky, ktorá sa zaviazala tento dom na ňu previesť, s tým, že p. R. následne prevedie na odporkyňu v 1. rade od navrhovateľky nadobudnutý družstevný byt...“*. Pri konfrontácii s výsledkami dokazovania, ktoré boli popísané na strane 4 a 5 odôvodnenia prvostupňového rozsudku okresného súdu (obsah výpovedí predvolaných svedkov), sa citovaný záver krajského súdu nijako nejaví ako iracionálny, rozporný s pravidlami formálnej logiky či nereálny.

Ak teda krajský súd vychádzal z ustálenej kauzy spájajúcej jednotlivé vykonané právne úkony, potom jeho záveru o tom, že dohoda o prevode členských práv z 19. decembra 2000 bola simulovaným právnym úkonom v zmysle § 41a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a že týmto právnym úkonom bol zastretý iný právny úkon, zmluva o výpožičke, nemožno z ústavno-právneho hľadiska nič vytknúť. Argumentácia sťažovateľky založená na tvrdení zmene vlastníckeho práva k predmetnému bytu v dôsledku uzatvorenia dohody z 19. decembra 2000 je irelevantná, lebo niet pochybností, že išlo o byt družstevný, ktorého

vlastníkom nemôže byť jeho nájomca. Ani skutočnosť, že odporca v 2. rade súhlasil s predmetnou dohodou, nezohráva právne relevantnú rolu. Súhlas bytového družstva s dohodou o prevode členských práv nemôže brániť všeobecnému súdu samostatne posúdiť platnosť takého právneho úkonu a jeho obsahovú náplň.

Sťažovateľka voči hodnoteniu krajského súdu namieta aj tvrdením, že odporkyňa v 1. rade sa uzatvorením dohody o prevode členských práv z 19. decembra 2000 vystavila riziku, keďže potvrdenie, v ktorom sa sťažovateľka zaviazala pre prípad nezrealizovania výmeny bytov previesť byt na M. ulici späť na odporkyňu v 1. rade alebo jej zaplatiť 600 000 Sk, bolo podpísané až 1. marca 2001. Podľa sťažovateľky odporkyňa v 1. rade *„prítom musela dobre vedieť, že keď overí svoj podpis na dohode o prevode členských práv k bytu a táto sa dá na družstvo, tak nenávratne o tieto práva prichádza“*.

Ústavný súd je toho názoru, že závery krajského súdu nie sú na podklade citovanej sťažovateľkinej argumentácie z ústavného hľadiska spochybniteľné. Výsluchom odporkyne v 1. rade pred okresným súdom bolo zistené, že táto *„byt naďalej používala aj po prevode členských práv k tomuto bytu na navrhovateľku. Navrhovateľka sa nikdy nestala užívateľkou tohto bytu“*. Súčasne ostatné svedecké výpovede boli interpretovateľné tak, že už pri uzatvorení dohody z 19. decembra 2000 sťažovateľka aj odporkyňa v 1. rade boli uzročené so skutočným účelom jej uzatvorenia. Ak sa za týchto okolností odporkyňa v 1. rade vystavila trojmesačnému riziku, samotný tento fakt pri jeho hodnotení v súvislosti s výsledkami vykonania ďalších dôkazov ešte neznamená, že dohoda z 19. decembra 2000 vyjadrovala úmysel kontrahentov skutočne previesť členské práva k bytovému družstvu, s ktorými je spätý nájom družstevného bytu. Preto relevantné, sťažovateľkou kritizované závery krajského súdu nesignalizujú arbitrárnosť, resp. jeho svojvôľu pri hodnotení dôkazov.

Ústavný súd súhrnne konštatuje, že poznatky získané z dôkazov vykonaných ešte v štádiu prvostupňového konania vytvárajú obsahovo logický skutkový koncept umožňujúci záver následne učený krajským súdom. Jeho formuláciou sa krajský súd podľa názoru ústavného súdu nedopustil žiadneho extrémneho vybočenia z pravidiel formálnej logiky ani z požiadavky racionálneho hodnotenia rozhodujúcich faktov, prípadne akéhokoľvek

zásadného popretia zmyslu a podstaty informácií získaných z vykonaných dôkazov a následne hodnotených vo vzájomných súvislostiach, preto i ďalšie námietky sťažovateľky bolo potrebné vyhodnotiť ako nedôvodné.

Napokon ústavný súd považoval za potrebné zaoberať sa aj sťažovateľkinou námietkou nenariadenia navrhnutého znaleckého dokazovania v odbore grafológie v prvostupňovej fáze konania. Krajský súd k tejto námietke (prednesenej v odvolaní sťažovateľky) uviedol, že sťažovateľka v prvostupňovej fáze konania pri uplatnení zásady koncentrácie konania *„netrvala na ďalšom doplnení dokazovania a na zváženie súdu ponechala... znalecké dokazovanie na preukázanie jej podpisu...“*. Súčasne krajský súd konštatoval nadbytočnosť prípadného znaleckého dokazovania, *„keďže by nevedlo k preukázaniu žiadnej právne významnej skutočnosti v konaní...“*.

Ústava neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03, IV. ÚS 316/07). Žiadne základné právo alebo sloboda a priori negarantujú, aby konajúci všeobecný súd bol povinný vyhovieť každému dôkaznému návrhu účastníka konania. Ak všeobecný súd vykonávajúci dokazovanie dospeje k presvedčeniu, že skutkový stav je objasnený natoľko, že žiadny ďalší vykonaný dôkaz nie je spôsobilý narušiť už ustálený skutkový koncept prerokovávanej veci, potom práva garantované ústavou a medzinárodnými zmluvami o základných právach a ľudských slobodách nevyžadujú vyhovieť ďalším dôkazným návrhom účastníkov súdneho konania.

Ústavný súd konštatuje, že citované odôvodnenie krajského súdu je vzhľadom na právoplatne judikovaný dôvod zamietnutia sťažovateľkinho určovacieho návrhu logický. Krajský súd dospel k záveru o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení neplatnosti dohody zo 4. júna 2001, *„pretože jej určením by sa právne postavenie navrhovateľky nezmenilo, keďže by jej nesvedčil žiaden právny titul oprávňujúci ju k užívaniu predmetného bytu“*. Skutočne by teda za týchto okolností ani prípadné preukázanie sfaľovania podpisu sťažovateľky na dohode zo 4. júna 2001 nemohlo viesť

k vyhoveniu určovacej žalobe. Ústavný súd uzatvára, že krajský súd náležite odôvodnil procesnú neefektívnosť nariadenia požadovaného znaleckého dokazovania, v jeho dôvodoch niet žiadnej známky neprípustnej svojvôle, a tak aj posledná sťažnostná námietka sťažovateľky je nedôvodná.

Ústavný súd tak uzatvára, že v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie postupom krajského súdu je sťažovateľkina sťažnosť na prvý pohľad teda zjavne neopodstatnená, lebo pri jej predbežnom prerokovaní neboli zistené žiadne signály, ktoré by po jej prijatí na ďalšie konanie boli spôsobilé viesť k vysloveniu porušenia uvedených práv sťažovateľky.

3. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy), ústavný súd zdôrazňuje, že ide o právo hmotnej povahy. Všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07).

Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozsudkom krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

4. Napokon ústavný súd neopomína ani časť petitu predloženej sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy. Pritom v návrhu na rozhodnutie vo veci samej sťažovateľka neidentifikovala, ktoré zo základných práv inkorporovaných v označenom ústavnom článku mali byť v jej prípade porušené. Iba v dôvodoch sťažnosti uvádza, že mala „*zákonné právo, aby sa jej vec prejedнала verejne, bez zbytočných prietáhov, v jej prítomnosti a aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. V tomto prípade boli tiež porušené jej základné práva, lebo jej vyjadrenia boli vyhodnotené ako nedôveryhodné, pritom účelové a zavádzajúce vyjadrenia odporkyne boli brané ako pravda.*“.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania musí obsahovať aj odôvodnenie návrhu.

Dôvody sťažovateľky teda neobsahujú dostatočne konkrétne tvrdenia, akým postupom krajského súdu jej bolo upreté právo na verejné prerokovanie veci, právo na prerokovanie jej určovacieho návrhu bez zbytočných prietáhov, právo na prerokovanie veci v jej prítomnosti alebo právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Preto v tejto časti predložená sťažnosť neobsahuje zákonom predpísané náležitosti.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľkou všeobecne formulovaná námietka, podľa ktorej jej vyjadrenia krajský súd vyhodnotil ako nedôveryhodné, kým postojе odporkyne v 1. rade považoval krajský súd za pravdivé, je celkom irelevantná. Rozhodnutie v sporovom civilnom súdnom konaní je v konečnom dôsledku vždy výrazom priklonenia sa konajúceho súdu k tvrdeniam jednej z protistrán. Tento samotný fakt však nemožno považovať za porušenie základných práv procesne neúspešného účastníka konania, lebo inak by každé sporové súdne konanie takouto vadou muselo byť vopred postihnuté. Podstatné z hľadiska rešpektovania základných práv a slobôd neúspešného účastníka je, aby konajúci všeobecný súd náležite posúdil všetky rozhodujúce okolnosti prípadu, aby svoje úvahy riadne a zrozumiteľne zdôvodnil a aby jeho závery neboli výrazom svojvôle či ústavne nekonformného výkladu právnych predpisov. Signály vypočítaných väd však ústavný súd, ako už bolo uvedené, v posudzovanom prípade nezistil.

5. Keďže ústavný súd odmietol predloženú sťažnosť ako celok, nezaoberal sa odstraňovaním väd podania, a to predovšetkým problémom povinného právneho zastúpenia sťažovateľky, ktorá vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu 7. októbra 2013 síce oznámila vypovedanie plnej moci právnej zástupkyňi uvedenej v záhlaví tohto uznesenia, toto tvrdenie však nijako nedokladovala. Ústavný súd preto ani nemohol považovať uvedené tvrdenie sťažovateľky za preukázané. Na druhej strane ani prípadné preukázanie predmetného tvrdenia v spojení s prípadným následným odstránením nedostatku kvalifikovaného právneho zastúpenia by v okolnostiach sťažovateľkinho prípadu nevedlo k odlišnému výsledku predbežného prerokovania jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2013